

PETRA KUPERUS: 'NIET MÉÉR DAN EEN MISDIENAAR, NIET MINDER DAN EEN PRIESTER'

IN ALPHEN IS PETRA KUPERUS DE ENIGE VROUW DIE MAG VOORGAAN IN DIENSTEN VAN DE ROOMS-KATHOLIEKE KERK. OMDAT VROUWEN (NOG) NIET GEWIJD MOGEN WORDEN ALS PRIESTER, DOET ZIJ DIT IN DE FUNCTIE VAN PASTORAAL WERKER. VAN DE BISSCHOP HEEFT ZE DE ZENDING GEKREGEN OM TE MOGEN DOPEN; TOCH BLIJKT HET NIET ALTIJD MAKKELIJK OM EEN TRADITIE VAN TWEEDUIZEND JAAR 'MANNEN IN DE RK KERK' TE DOORBREKEN. AAN DE ALPHENAAR VERTELT ZE HIER MEER OVER.

Door Jolanda van Luinen

OVER HAAR JEUGD

U gaat graag met mensen om. Zat dat er al jong in?

„Ja, dat denk ik wel. Ik ben geboren in Wieringerwerf, vlak bij de Afsluitdijk. Ik kom uit een warm nest van acht kinderen. Mijn vader had een aardige baan als keurmeester van aardappelen, maar het was geen vetpot. Op een gegeven moment hadden mijn ouders zes kinderen onder de zes jaar. Toen hebben ze aan meneer pastoor toestemming gevraagd voor periodieke onthouding. Dat men daar toen zo serieus mee omging, kun je je nu niet meer voorstellen. Evengoed kregen we daarna nog een zusje en broertje. Mijn schooltijd op de RK Don Bosco school in Wieringerwerf was leuk. Qua schoolprestaties zat ik in de middenmoot. In gym was ik niet bepaald de beste, hoewel ik op gymnastiek zat. Later ben ik op basketbal gegaan. Ik ben sowieso iemand van groepsverbanden. Zo zat ik eerst in de geheime club De Vier Vrolijke Vriendinnen en op mijn elfde bij een handwerkclubje, in de schuur van ons huis.”

OVER SCHOOL

U had naar havo/vwo gekund, maar het werd de mulo?

„Voor havo/vwo moest je naar Schagen of Alkmaar; te ver om te fietsen. Evengoed was het voor ons financieel niet haalbaar om naar die scholen te gaan. Dus werd het de mulo in Middenmeer. Ik vond dat niet frustrerend; het was gewoon niet anders. Door weer en wind fietsten we dagelijks 6 kilometer naar school, maar daar zijn we niet slechter van geworden. Net zoals wielrenners vingen we voor elkaar de wind op. Of we hielden ons vast aan een bietenwagen, om snel vooruit te komen. Nu vind ik dat gevaarlijk, maar toen dachten we daar niet bij na. Als tiener schopte ik niet tegen grote dingen aan. Wel vond ik het West-Friese accent dat thuis gesproken werd vreselijk. Daar zette ik me tegen af door, als enige, ABN te spreken. Iets wat me nu als voorganger goed van pas komt.”

OVER KEUZES MAKEN

U wilde graag juf worden, waarom ging dat plan niet door?

„Ik had daarvoor met de bus naar de kweekschool in Alkmaar gemoeten, maar ik heb last van wagenziekte. Ik ben in de kinderbescherming gaan werken in een tehuis geleid door nonnen. Ik volgde er de kinderbescherming A-opleiding en deed vervolgens de MBO inrichtingswerk. Een beschermd wereldje,

Petra Kuperus voelt zich als vrouwelijke voorganger geaccepteerd.

Foto: Liesbeth van der Vis

net zoals het leven dat ik tot dusver had geleid. Dat bleek wel toen een jochie uit mijn groep schuttingwoorden riep die ik niet begreep. Toen besepte ik dat ik met mijn twintig jaar nog zo groen als gras was en wat meer levenservaring moest opdoen. Ik ben wereldwijd gaan reizen, en in die landen gaan werken tegen kost en inwoning plus wat zakgeld. Bij terugkomst ging ik werken bij een kindertehuis in Wassenaar en wonen op een zolderetage in Den Haag. De baan beviel me uiteindelijk niet, dus ging ik naar het arbeidsbureau. Ik kon daar een collega opvolgen, maar ze wilden eerst weten of ik verkering had. Want voor je het weet ben je dan zwanger en vertrokken, dacht men. Zo is het inderdaad gegaan: na een half jaar kreeg ik verkering, een jaar daarna zijn we getrouwd en weer een jaar later werd onze tweeling geboren. Hoe mijn man en ik elkaar ontmoet hebben, was bijzonder. In Den Haag woonden we slechts 3 kilometer van elkaar, maar we hebben elkaar ontmoet bij de Vierdaagse van Apeldoorn. Pas de laatste dag raakten we in gesprek. We hebben terplekke adressen uitgewisseld en thuis heb ik contact met hem gezocht. Sindsdien zijn we samen. Voor mij voelt dat als een stukje sturing van God.”

OVER LEVENSERVARING

Het lijkt of alles wat u heeft meegemaakt, van pas komt in uw huidige werk?

„Voor mij is het inderdaad als puzzelstukjes die op hun plek vallen. Toen de tweeling naar de basisschool ging, wilde ik weer werken. Vanwege de flexi-

bele werktijden, ging ik als telefonisch verkoopster aan de slag. Hier kwam mijn geweten in het gedrang. Als iemand de financiële middelen niet had, wilde ik hem niets 'aansmeren'. Dus verkocht ik alleen aan mensen die geïnteresseerd waren. Achteraf zie ik het als een prelude op mijn werk van nu. De verkoop- en gespreksleidertrainingen van toen, blijken uitermate waardevol voor mijn functie als pastoraal werker. Na nog wat werkervaringen opgedaan te hebben, kreeg ik in 1993 een hernia die niet wilde overgaan. Dat was een heel vervelende periode. Ik kon nog lopen, maar zat ook in een rolstoel. Ik ben toen begonnen aan de studie theologie, om tot de kernvragen van het leven te komen. In het tweede jaar van mijn deeltijdstudie kreeg ik een dubbele hernia. Een operatie en wekelijkse fysiosport hebben mij gelukkig veel goed gedaan. Hoewel het een nare, pijnlijk tijd was, ben ik blij dat ik nu weet hoe gehandicapt zich voelen. Je komt vaak alleen door zijdeurtjes gebouwen binnen en mensen praten over jouw hoofd heen. En altijd afhankelijk en dankbaar moeten zijn, valt niet mee. Destijds heb ik me aangesloten bij het Alphens Platform Gehandicapt, dat nadenkt over hoe het beter kan. Met mij gaat het inmiddels goed. Al heb ik wel een aangepaste stoel, bed en huis, en blijven pijntjes erbij horen. Toch kan ik ook die levenservaring in mijn werk goed gebruiken.”

OVER WAARDEVOL WERK

Na uw stages ging u als pastoraal werker aan de slag. Vertelt u eens?

„Toen we vanuit Den Haag naar Alphen verhuisd waren, heb ik in Hazerswoude-Dorp gesolliciteerd, bij de Engelbewaarderkerk. Zelf kom ik ook uit een dorp, dus dat sprak mij wel aan. Na bijna vijf jaar werken, heb ik nu drie werkplekken: Hazerswoude-Dorp, Hazerswoude-Rijndijk en Alphen. In al die plaatsen - hoe verschillende ze ook zijn - voel ik me inmiddels als vrouwelijke voorganger geaccepteerd. Toch zijn er altijd mensen die pastoraal werkers niet 'echt' vinden, omdat zij geen sacramenten mogen toedienen. Hiervoor moet je namelijk gewijd zijn. Maar wat (niet gewijde, maar wel beroepen) dominees doen is ook echt. Als pastoraal werker kun je uitermate waardevol werk doen, mits mensen ervoor openstaan. Kinderen doen dat makkelijker dan oudere mensen. Zo deed ik eens tijdens een gezinsviering als vogelverschrikker verkleed de overweging. Met een gek stemmetje vertelde ik over een vogelverschrikker die zich alleen voelde, nadat hij de vogels had weggejaagd. Toen ik de week erna op school kwam, was er een vogelverschrikker op het schoolbord getekend en konden de kinderen het verhaal precies navertellen. Welke pastor krijgt dat met zijn preek voor elkaar?”

OVER HET CELIBAAT

Hoe ziet u de toekomst van de Rooms-katholieke kerk?

„Een misdienaar, pastoraal werker en priester hebben allemaal een eigen taak om God te dienen. Ik voel me niet beter dan een misdienaar, enkel omdat ik theologie heb gestudeerd. Maar ik voel

me ook niet minder dan een priester. Overigens zou ik geen priester willen zijn, wanneer dat inhield dat ik niet getrouwd zou mogen zijn. Als pastoraal werker of priester maak je weken van circa zestig uur. Je zou je kunnen afvragen of je dat een gezin kunt aan doen. Desalniettemin vind ik dat trouwen een persoonlijke keuze zou moeten zijn. Het celibaat voor priesters is pas in 1138 ingesteld. Door mensen, niet door Onze Lieve Heer. Ik denk niet dat ik zal meemaken dat een vrouw in de RK kerk tot priester gewijd wordt. Jammer, want deze situatie is gebaseerd op traditie en heeft geen theologische grond. Ik denk echter dat we nog eerder bereiken dat mannelijke priesters mogen trouwen, maar ik schat in dat dit wel honderd jaar kan duren. Een wereldkerk als de Rooms-katholieke kerk verandert namelijk niet zomaar.”

OVER TOEKOMSTPLANNEN

Wat kunnen wij nog van Petra Kuperus verwachten?

„Vooral zo doorgaan, want het is het mooiste werk dat bestaat. Maar wel met zorg voor de toekomst.”

Geboortedatum: 3 november 1953

Geboorteplaats: Wieringerwerf

Beroep: Pastoraal werker

Relatie: Getrouwd met Willem Kuperus (57)

Kinderen: Een zoon en een dochter

Hobby's: lezen, gitaarspelen, wandelen, sudoku puzzels oplossen